

РЕШЕНИЕ

№ 3375

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов

Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2591** по описа за **2020** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Б. Й. Т., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. М. С., САК със съдебен адрес: [населено място], ул. „проф. Н. М.“ №7, вх. Б, ет.1, ап.2 срещу Решение от 24.01.2020г., постановено по н.а.х.д. № 13919/2019г., на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 7-ми състав, с което е изменено наказателно постановление /НП/ № 6269/31.07.2019г., издадено от началник на отдел „Контрол по РПМ“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“-гр.С. в частта относно размера на наложената глоба като същата е намалена в размер на 1000 (хиляда) лева. С оспореното наказателно постановление /НП/ № 6269/31.07.2019г. на основание чл.53 ал.1 т.2 от Закона за пътищата /ЗП/ на касатора е наложена глоба в размер на 3000 (три хиляди) лева за нарушение на чл.26 ал.2 т.1 б.”а” от ЗП, вр.чл.37 ал.1 т.1 от Наредба №11.

В касационната жалба са наведени доводи за неправилност на оспорения съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди, че неправилно СРС е приел че адресат на санкционната разпоредба е водач на изънгабаритното МПС. Изтъква, че до колкото съгласно Наредба №11 от 03.07..2001г., водачът на автомобила няма задължение за снабдяване със съответното

разрешително, за липсата на последното не може да му бъде вменена вина. Сочи, че в процесното НП е допуснато съществено процесуално нарушение като АНО не е посочил точно нарушената правна норма, а от своя страна въззивният съд неправилно е приел, че задължение на водача на МПС е било да провери дали товарът отговаря на изискванията. Моли съда да отмени решението на СРС и да постанови ново, с което да отмени изцяло НП.

В проведеното по делото съдебно заседаване касаторът се представлява от адв. С., която поддържа жалбата.

Отвѣтникът, Агенция „Пътна инфраструктура“, редовно призован, не се представлява. Представено е писмено становище по касационната жалба, с което се моли съда да потвърди решение на въззивната инстанция. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита жалбата за основателна и доказана, моли съда същата да бъде уважена.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, XVI - ти касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество същата е неоснователна.

За да постанови решението си районният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 08.07.2019г. в 15.00 часа, на път II-18, км.29+400 дясно, в посока Л., на 500м. преди отклонението за Б., жалбоподателят Б. Й. Т. управлявал и осъществявал движение на МПС с четири оси с две управляеми оси марка „Мерцедес“, модел „4141 К А.“ с рег. № СА 2725 КК, собственост на „ЛП-ТРАНС, с Е.. Към посоченото дружество Б. Т. работил като „шофьор тежкотоварен автомобил 12 и повече тона“, по силата на трудов договор №162 от 01.04.2019г. Касаторът като водач на посоченото ППС, извършвал превоз на товари, по силата на издаден пътен лист № 283406 от 08.07.2019г.

На горепосоченото място и час, Т. бил спрял от служителите на А”ПИ” – свидетелите С. П. и К. К.. Свидетелите осъществили на място измерване за осово претоварване, с помощта на технически средства – електронна везна „DFW-KR“ № 118873 и ролетка 1305/18, с дължина 5 метра. При измерването било установено, че при измерено разстояние между осите 1.37м., сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС била 31.215т. Измерванията били осъществени в присъствието на водача Т.. Последният не представил на проверяващите валидно разрешение (разрешително или квитанция за платени пътни такси за превизиение) за движение на горепосоченото извънгабаритно МПС.

Заявление за издаване на разрешително за движение на тежко или извънгабаритно ППС, по отношение на „Мерцедес“, модел „4141 К А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , е подадено от „ЛП-ТРАНС“ до А”ПИ“ едва на 31.07.2019г. с

вх.№53-00-7747/31.07.2019г., като с квитанция № 121012170095747/31.07.2019г. е заплатена пътна такса за наднатоварване на оси.

На съдебното следствие са представени заверени копия от сертификат за съответствие D. 50049-2.1 по отношение на ролетка № 1305/18 и декларация за съответствие, както и заявление за последваща периодична проверка на средства за измерване до РО на ГД „МИУ“, видно от което на електронна везна „DFW-KR“ № 118873 е извършена последваща периодична проверка на 29.03.2019г., като е налице отбелязване, че техническото средство отговаря на изискванията на Наредбата за средствата за измерване, подлежащи на метрологичен контрол (ДВ, бр.98/2003г.) и резултатът от проверката важи до м.03.2020г.

За констатираното П. издал на Б. Т. АУАН за нарушение на чл.26 ал.2 т.1 б.„а“ от ЗП. В акта жалбоподателят не изложил конкретни възражения, нито такива в тридневния срок по чл.44 ал.1 от ЗАНН.

СРС е констатирал, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи при спазване на административно-производствените правила. Приел е за безспорно установено, че Б. Й. Т. е извършил вмененото му нарушение, за което носи административно-наказателна отговорност. Приел е още, че наложената санкция е нъсразмерно тежка, поради което е НП е изменено, като наказанието е редуцирано до минималния размер от 1000 лв.

Така постановеното решение е правилно.

Неосноателен е доводът на кастора, че отговорността му е неправилно ангажирана, като е следвало административнонаказателна отговорност за нарушението да се търси от превозвача. Цитираната по – горе нормата на чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г. визира ясно и в конкретика лицата, подлежащи на съответната административна санкция при извършване на нарушение от категорията на процесното, а именно: водача, съпровождащото лице и други длъжностни лица. Следователно, правилно административната санкция в случая е насочена именно към Б. Й. Т. като извършител на административното деяние. Правилно е посочена от наказващия орган и съответната санкционна норма на чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП, съгласно която се наказват с глоба от 1000 до 5000 лв., ако деянието не представлява престъпление, физическите лица, нарушили разпоредбите на чл. 25, чл. 26, ал. 1, т. 1, букви "в" и "г", т. 2, ал. 2 и ал. 5 и чл. 41 или които извършат или наредят да бъдат извършени следните дейности движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. Тази разпоредба отново сочи като административноотговорно лице водачът, който извършва движението на ППС при горните условия. С ангажирането на неговата административнонаказателна отговорност компетентният орган правилно е определил субективния елемент от нарушението. Настоящият съдебен състав споделя и мотивите на първоинстанционния съд, с които е намален размерът на наложеното административно наказание.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника, претендираните от него разноски за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Ето защо на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр.

второ ЗАНН, Административен съд – София град, XVI - ти касационен състав, след съвещание,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 24.01.2020г., постановено по н.а.х.д. № 13919/2019г., на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 7-ми състав.

ОСЪЖДА Б. Й. Т., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“, сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.